

Sed superius ostendimus, Christi iustitiam ac obedientiam nō aliter iustificare, quàm quomodo inobedientia Adæ filios peccatores & iniustos constituit, videlicet non formaliter & intrinsecè, sed solum meritoriè & causaliter. Sed cauillationes has superius suo loco copiose tractauimus.

DE DISCRIMINE LEGIS

ET EVANGELII.

CAPVT IX.

Aperte nono tractatur discrimen legis & euangelij. Cauillatur Illyricus vtrumque tetrè me corrupisse.

Cauilla-
tio.

Matth. 5.
Ibidè. 22.
Luc. 10.
Deut. 27.
Galat. 3.

Primum, inquit, legem corrumpit, non enim vult legem exactissimam obedientiam flagitare, cuius contrarium clarissimè Christus asserit, affirmans, legem flagitare exactissimam obedientiam, adeo vt etiam minimos cordis motus in cōtrarium condēnet, & contrarias extenuationes patrum Iudaicorum damnanans. item dum Christus inculcat, vt Deum diligamus ex toto corde, tota anima, intelligentia, & omnibus viribus. Quod etiam clarissimè docet illud Dei fulmen: Maledictus, qui non permanserit in omnibus quæ scripta sunt in libro legis.

Respondeo primùm, Illyricū suo more verba mea mendaciter pervertere. Non enim simpliciter dixi, Deum non flagitare exactissimam omnium mandatorum obedientiam: sed dixi: eum

eum non sic exactissimam requirere obedientiam mandatorum, vt tale etiam cor & imaginem exhiberi sibi præcipiat, qualem in initio hominem condidit. quod ijs verbis tradit Cōfessio. Non igitur negamus, quin Deus exigat exactam omnium mandatorum obedientiam, ad minimum vsque apicem legis: ac minimos quoque & intimos cordis prauos motus, quibus scilicet aliquis consensus adhibetur, (nam de talibus Iudaici doctores agebant, vt clarissimum est ex Christi doctrina apud Matthæum) Matth. 5. damnamus, & peccata iudicamus. Sed affirmamus motus illos prauos, quos caro contra spiritum excitat, si modo nullus eis consensus adhibeatur, peccata non esse, nec Deum sub comminatione maledictionis iubere, vt in hac mortali vita eos non sentiamus, sicut initio primus homo rectus conditus eos non habuit. Et proinde falsum esse dicimus, quod Confessio habet, & Illyricus adhuc approbat, Deum seuerè exigere tam perfectam obedientiam, vt cor ei tale, & talem imaginem exhibeamus in corpore corruptibili, qualem in homine primo cōdiderat. quod superius copiosè tum ex scripturis, tum ex Augustini doctrina demonstratū est.

De præcepto quoque illo: Diliges dominum Deum tuum ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente, & ex omnibus viribus: ostendimus Deum in eo præcepto non exigere sub comminatione maledictionis aliud, quàm quod syn-cera & vera charitate illum diligamus, atque ex
Matt. 22.
Lucæ 10.
 slynce-

syncera charitate ipsius mandatis obsequamur in hac fragili carne, quod ex ea conuicimus & demonstrauiamus, quod scripturæ testatur quosdam toto corde Deum quæsiuisse, & dilexisse, in quibus fuit quidem syncera erga eum charitas, sed non ea perfectio, ut imaginem illam primam Deo exhiberent. Et disertè scriptura pronunciat, quod charitas syncera, scilicet de corde puro & fide non ficta, sit plenitudo, hoc est, adimpletio legis. Addidimus quoque eruditissimi Augustini de eo præcepto sententias & explicationes.

Rom. 13.

Galat. 5.

Postremò, quod ad fulmen illud Dei pertinet: Maledictus, qui non permanferit in omnibus, quæ scripta sunt in libro legis: suprà quoque demonstrauiamus illud secundum Pauli interpretationem, ad eos pertinere, qui ex operibus sunt legis, hoc est, qui nondum sub fide & gratia, sed adhuc sub lege sunt constituti, nec legem obseruant, nisi fortè ex timore pœnæ, aut cupiditate terrenorum bonorum, non autem ex syncera iustitiæ dilectione in veritate legem præstant, sed præuaticatæ legis intus in corde rei sunt, & proinde tanquam transgressores legis, sub maledictione & condemnatione legis permanent, donec per fidem in Christum à maledictione liberentur. Quicumque, inquit Apostolus, ex operibus legis sunt, sub maledicto sunt. Scriptum enim est: Maledictus est omnis, qui non permãserit in omnibus quæ scripta sunt in libro legis, hoc est, ideo sub maledicto

Galat. 13.

Deut. 27.

ledicto sunt, quia secundum veritatem non prestant mandata legis in Dei conspectu. Qui vero ex fide sunt, & per gratiam Christi, & per synceram charitatem legem prestant, per Christum, cuius gratia legem prestant, à maledicto liberati sunt. Et Moyse quoque sententia de grauibus peccatis & criminibus manifestè scripta est, non de ijs, quæ iusti per corporis fragilitatè admittunt. Pleniorè huius loci interpretationem licet videre apud Augustinum de perfectione iustitiæ, & alibi. vbi docet, eum demum præuaricari & transgredi legem, qui synceram charitatem violat & abiicit.

Augul de
perfect. in
sticq. libr.
1. retract.

Quod quoque Illyricus scribit, quod piorum obedientiam, qui non sunt propriè sub lege, tanquam mutilam Deus corrigat ac toleret per sanguinem Christi, & peccatorum remissionem, quodque proinde eorum obedientia non pertineat ad veram iustificationem, figmentum est Illyrici, blasphemum in spiritum sanctum: qui tam crebrò pronunciat, piorum obedientiam, sacrificium esse acceptissimum Deo, & optimè redolens coram conspectu eius. sicut suprà ostendimus.

Ac perperam & calumniosè deprauat Illyricus dictum Augustini, etiam à nobis citatum: Iustitiam nostram magis in peccatorum remissione, quàm in virtutum perfectione consistere. quam sententiam sic ipsè recitat: *Iustificatio nostra non in perfectione virtutum, sed in peccatorum remissione consistit, cum in Augustini sententia dixerit*

Cauilla
tio Illy
rici.

ferè ponatur aduerbium comparatiuum, magis. Ostendimus quoque supra, Augustinum non dixisse, in virtutum studio non consistere iustitiam, sed in virtutum perfectione: quae scilicet perfectione absque peccato, semper virtutum studia homo colat. Itaque verissimè dixit, quod nostra iustitia, hoc est, nostrae vitae iustitia, magis consistat in peccatorum remissione, quam in perfecto, assiduo, & absoluto, ac consummato virtutum studio. Rarus enim est, aut potius nullus omnino, qui perpetuò virtutem colit.

Secundò, dicit me euangelium quoque corrupisse, quod illud ad iustitiam traduxerim, nec in sola remissione peccatorum collocauerim, quae ad Romanos 3. 4. & 10. & ad Galathas 1. describitur, quam renouatio tanquam diuersum beneficium consequatur.

Aduersus hanc blasphemam sententiam satis multa superius dicta sunt, & ex scripturis euidentissimis probatum, ab euangelica iustificatione haud quaquam pia opera exclusa esse: Factores legis iustificabuntur apud Deum.

Rom. 2.
Iacob. 2.3
Galat. 5.

Abraham ex operibus iustificatus est. Factores legis in facto suo beati erunt. Item falsissimum est, quod in sola remissione peccatorum, iustitia vera sit posita.